"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଫୁଲ ଭଳି ସୁଖଦାୟୀ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ତୁମେ ଫୁଲ ସଦୃଶ ସନ୍ତାନମାନେ କେବେହେଲେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ତେଣୁ ସଦା ସର୍ବଦା ସୁଖ ଦେଇ ଚାଲ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଗୋଟିଏ କଥାରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ବହୁତ ଖବରଦାର ରହିବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ମନ,ବଚନ,କର୍ମରେ ନିଜର ବାଣୀ ଉପରେ ବହୁତ ସାବଧାନୀ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବିକାରୀ ଦୁନିଆର ସବୁ ଲୋକଲାଜ, କୁଳ ମର୍ଯ୍ୟାଦାକୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ କେତେ ପରିମାଣରେ ଦିବ୍ୟଗୁଣ ଧାରଣ କରିଛି ? ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଳି ସଭ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଦିବ୍ୟଗୁଣଧାରୀ ହୋଇଛି ? କେତେ ପରିମାଣରେ ଫୁଲ ଭଳି ସୁଖଦାୟୀ ହେଲିଣି ?

ଓଁ ଶାନ୍ତି । ଶିବବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଏମାନେ ମୋର ଆତ୍ମା ରୂପୀ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶରୀରକୁ ଭୁଲି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛି । ଶିବବାବା ତ ନିରାକାର ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ନିରାକାର । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଏଠାକୁ ଆସି ଅଭିନୟ କରୁଛ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଆସି ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଡ୍ରାମାନୁଯାୟୀ ବାବା ଆସି ଆମକୁ ଫୁଲ ଭଳି କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସବୁ ଅବଗୁଣକୁ ଛାଡ଼ି ଗୁଣବାନ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଯିଏ ଗୁଣବାନ ସିଏ କେବେ ବି କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇ ନଥାନ୍ତି । ଶୁଣି ନ ଶୁଣିବାଭଳି ରହନ୍ତି ନାହିଁ । ଦୁନିଆରେ ଯଦି କେହି ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଥାଆନ୍ତି ତେବେ ଅନ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥା'ନ୍ତି । ସେହିପରି ଯେହେତୁ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା ବାବା ଆସିଯାଇଛନ୍ତି ତେବେ ସାରା ଦୁନିଆର ଦୁଃଖ ନିଶ୍ଚୟ ଦୂର ହେବ । ବାବା ତ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦୂର କରିଚାଲ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଦ ମିଳିବ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ନ କରିଲେ ନୀଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିବ, ପୁଣି କଳ୍ପ-କଳ୍ପାନ୍ତର ପାଇଁ କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ନିଜକୁ କ୍ଷତି (ଘାଟା)ରେ ପକାନ୍ତୁ ଏକଥା ବାବା ଚାହୁଁ ନାହାଁନ୍ତି । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଲାଭ ଏବଂ କ୍ଷତିକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ପିଲାମାନେ ନିଜ ଉପରେ ଦୟା କରିବା ଦରକାର । ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ବୁଦ୍ଧି ଯଦିଓ ଇତଃସ୍ତତ ହେଉଛି ତଥାପି ଚେଷ୍ଟା କର ଆମେ ଏପରି ବେହଦ ବାବାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଯୋଗ ନ କରିବା, ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚପଦ ମିଳୁଛି । କିଛି ନହେଲେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ତ ଯାଇପାରିବ । ପରନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେବ । ମା ବାପା ଆଶା ରଖିଥା'ନ୍ତି ନା — ଆମ ପିଲା ସ୍କୁଲରେ ପାଠପଢ଼ି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉ । ଏଠାରେ ତ ଏହି ପାଠପଢା ବିଷୟରେ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କର ସମ୍ପର୍କୀୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ତୁମେ କ'ଣ ପାଠ ପଢୁଛ । ସେହି ପାଠପଢାକୁ ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ସମସ୍ତେ ଜାଣୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ତ କେହି ଜାଣିଛନ୍ତି, କେହି ଜାଣିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । କାହାର ବାପା ଜାଣିଛନ୍ତି ତ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କାହାର ମା ଜାଣିଛନ୍ତି ତ ବାପା ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏହା ବିଚିତ୍ର ପାଠପଢା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ବିଚିତ୍ର । ତେଣୁ କ୍ରମାନୁସାରେ ଜାଣୁଛନ୍ତି, ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କ୍ରମାନୁସାରେ ଭକ୍ତି ତ ତୁମେ ବହୁତ କରିଛ କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବେ । ଏବେ ଭକ୍ତିର ନୀତି-ନିୟମ ଶେଷ ହୋଇଗଲା । ପୂର୍ବରୁ ମୀରାଙ୍କ ପାଇଁ କୁହାଯାଏ ସେ ଲୋକଲାଜ, କୁଳମର୍ଯ୍ୟାଦାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ । ଏଠାରେ ତ ତୁମକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାରୀ କୁଳର ମର୍ଯ୍ୟାଦାକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ସବୁ କିଛି ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ପତିତ, ବିକାରୀ ଦୁନିଆର କିଛି ବି ଭଲ ଲାଗୁ ନାହିଁ, ବିକର୍ମ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଆଦୌ ଭଲ ଲାଗୁନାହାଁନ୍ତି ସେମାନେ ନିଜେ ହିଁ ନିଜର ଭାଗ୍ୟକୁ ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ଏଭଳି କୌଣସି ପିତା ନଥିବେ — ଯିଏକି କାହାକୁ ହଇରାଣ କରୁଥିବା କିମ୍ବା ପାଠ ପଢୁନଥିବା ପିଲାଙ୍କୁ ପସନ୍ଦ କରିବେ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ, ସେଠାରେ ଏପରି କେହି ପିଲା ରହିବେ ନାହିଁ । ନାମ ହିଁ ଦେବୀ-ଦେବତା ଅଟେ । କେତେ ପବିତ୍ର ନାମ । ତେବେ ଚେକ୍ କର ନିଜ ଭିତରେ ଦୈବୀଗୁଣ ଅଛି ତ ? ସହନଶୀଳ ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ବୁଦ୍ଧି ଯୋଗର କଥା, ଏହା ତ ମିଠା ଯୁଦ୍ଧ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ କୌଣସି ଲଢ଼େଇର କଥା ନାହିଁ । ବାକି ହଁ, ଏଠାରେ ମାୟା ବିଘ୍ନ ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ । ତେଣୁ ତା'ଠାରୁ ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାୟାଠାରୁ ତୁମକୁ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆମେ ଯାହା କିଛି କରିଆସିଛୁ — ଅବିକଳ ସେହିଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ ଚାଲିଛି, ଯାହା କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଚାଲିଆସୁଛି - ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଆମେ ପଦ୍ମାପଦ୍ମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେଉଛୁ, ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅପାର ସୁଖରେ ରହିବୁ ।

କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ବାବା ଏହିଭଳି ହିଁ ବୁଝାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ, ଏହା ବହୁତ ପୁରୁଣା କଥା । ବାବା ତ ଚାହୁଁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଫୁଲ (ସୁନ୍ଦର) ହୁଅନ୍ତୁ । ଲୌକିକ ବାପାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ନା -- ମୋର ପିଲାମାନେ ଫୁଲ ଭଳି ହୁଅନ୍ତୁ । ପାରଲୌକିକ ବାପା ତ ଆସୁଛନ୍ତି କଣ୍ଟାକୁ ଫୁଲ କରିବା ପାଇଁ, ତେଣୁ ଫୁଲ ଭଳି ହେବା ଉଚିତ୍ ନା । ମନ-ବଚନ-କର୍ମ ଏବଂ ବାଣୀ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସାବଧାନୀ ଦରକାର । ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଉପରେ ବହୁତ ସାବଧାନୀ ଦରକାର । ମାୟା ବହୁତ ଧୋକା

ଦେଇଥାଏ । ଏହାଠାରୁ ବହୁତ ସାବଧାନ ରହିବାର ଅଛି, ଲକ୍ଷ୍ୟ ତ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । ଅଧାକଳ୍ପରୁ କ୍ରିମିନାଲ (ଅପବିତ୍ର) ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇ ଯାଇଛି । ଏହାକୁ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ସିଭିଲ୍ (ପବିତ୍ର) କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯେମିତି ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ପବିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟି ଥିଲା । ଏମାନେ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଅଟନ୍ତି ନା । ସେଠାରେ ଅପବିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇନଥାଏ । ରାବଣ ହିଁ ନଥାଏ । ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ତୁମେ ଅନେକ ଥର ଏହି ପଦବୀ ପାଇ ଆସିଛ । ଦୁନିଆକୁ ତ ଆଦୌ ଜଣା ନାହିଁ — ଏମାନେ କ'ଣ ପଢୁଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମର ସବୁ ଆଶା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଅଶୁଭ ଆଶା ରାବଣର ହୋଇଥାଏ, ତୁମର ଆଶା ତ ଶୁଭ ଅଟେ ତେଣୁ କୌଣସି ଅପବିତ୍ର ଆଶା ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହଁ । ପିଲାମାନଙ୍କ ମନରେ ସୁଖର ଢେଉ ଖେଳିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମର ଅସରନ୍ତି ସୁଖର ବର୍ଣ୍ଣନା କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଦୁଃଖର ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସୁଖର କୌଣସି ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇନଥାଏ । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଆଶା ଅଛି ଯେ ଆମେ ପବିତ୍ର ହେବୁ । ତେବେ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବ ? ତାହା ତ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ପବିତ୍ର କରାଇଲାବାଲା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେ ପାବନ ହେବ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପବିତ୍ର ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ପବିତ୍ର ହେବାରେ ଦେଖ କେତେ ଶକ୍ତି ଅଛି । ତୁମେ ପାବନ ହୋଇ ପାବନ ଦୁନିଆରେ ରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ ତେଣୁ କୁହାଯାଇଥାଏ ଏହି ଦେବତା ଧର୍ମରେ ବହୁତ ତାକତ ଅଛି । ତେବେ ଏହି ତାକତ ସେମାନଙ୍କୁ କେଉଁଠାରୁ ମିଳିଥାଏ ? ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କଠାରୁ । ପ୍ରତି ଘରେ-ଘରେ, ତୁମେ ମୁଖ୍ୟ ଦୁଇ-ଚାରିଟା ଚିତ୍ର ରଖି ବହୁତ ସେବା କରିପାରିବ । ଏମିତି ସମୟ ଆସିବ, କର୍ଫ୍ୟୁ(ଜରୁରୀକାଳୀନ ପରିସ୍ଥିତି) ଏମିତି ଲାଗୁ ହେବ, ତୁମେ କେଉଁଠାକୁ ବି ଯିବା ଆସିବା କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ସତ୍ୟ ଗୀତା ଶୁଣାଉଛ । ଜ୍ଞାନ ତ' ବହୁତ ସହଜ । ଯାହାଙ୍କର ଘରେ ସମସ୍ତେ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗକୁ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଘରେ ଶାନ୍ତି ଥାଏ, ତାଙ୍କ ପାଇଁ ତ ବହୁତ ସହଜ । ଦୁଇ-ଚାରିଟା ମୁଖ୍ୟ ଚିତ୍ର ଘରେ ରଖିଥାଅ । ଏହି ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି, ଗୋଲା (ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର), କଳ୍ପବୃକ୍ଷ ଏବଂ ସିଡ଼ିର ଚିତ୍ର ଯଥେଷ୍ଟ । ତା' ସହିତ ଗୀତାର ଭଗବାନ କୃଷ୍ଣ ନୁହଁନ୍ତି, ଏହି ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । ଏହା କେତେ ସହଜ, ଏଥିରେ କିଛି ବି ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇନଥାଏ । ଚିତ୍ର ତ ସବୁ ରହିଛି ଯେଉଁ ଚିତ୍ରକୁ ଦେଖିଲେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ସ୍ମୃତିରେ ଆସିଯିବ । ଅଲଗା କୋଠରୀଟିଏ କର, ଆବଶ୍ୟକ ସ୍ଥଳେ ତୁମେ ସେଠାରେ ଶୋଇ ମଧ୍ୟ ପାରିବ । ଯଦି ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବ, ତୁମେ ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିପାରିବ । କଲ୍ୟାଣ ତ ନିଶ୍ଚିତ କରୁଛ, ପୁଣି ମଧ୍ୟ ବାବା ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି — ତୁମେ ଏମିତି ଏମିତି... କରିପାରିବ । ଘରେ ଠାକୁରଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତି ରଖୁଛନ୍ତି ନା । ଏଠାରେ ତ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ହେଲା ତୁମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏ ମନ୍ଦିର ସେ ମନ୍ଦିର ଘୂରି ବୁଲିଛ । କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ଜଣାନାହିଁ ଏମାନେ କିଏ ? ମନ୍ଦିରରେ ଦେବୀମାନଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ପାଣିରେ ବୁଡ଼ାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ବଡ ଅଜ୍ଞାନତା । ପୂଜ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପୂଜା କରି ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ସମୁଦ୍ରରେ ପକାଇ ଦିଅନ୍ତି, ଗଣେଷଙ୍କୁ, ଅମ୍ବାଙ୍କୁ, ସରସ୍ୱତୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଡାଇ ଦିଅନ୍ତି । ବାବା କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆସି ଏହି କଥା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନୁଭବ କରାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ଏହା କ'ଣ କରୁଛ! ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ଘୃଣା ଆସିବା ଉଚିତ୍, ଯେହେତୁ ବାବା ଏତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି — ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେ ଏହା ସବୁ କ'ଣ କରୁଛ! ଏହାକୁ ହିଁ ବିଷୟ ବୈତରଣୀ ନଦୀ କୁହାଯାଏ । ଏଭଳି ନୁହେଁ ଯେ, ସେଠାରେ କୌଣସି କ୍ଷୀରର ସାଗର ଅଛି, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ସେଠାରେ ପ୍ରଚୁର ମାତ୍ରାରେ ଥାଏ, କୌଣସି ଜିନିଷ ପାଇଁ ପଇସାର ଦରକାର ନଥାଏ । ଟଙ୍କା ପଇସା ତ' ସେଠାରେ ନଥାଏ । ସୁନାର ମୁଦ୍ରା ପ୍ରଚଳିତ ହୁଏ, ଯେବେ କି ଘରମାନଙ୍କରେ ହିଁ ସୁନା ଲାଗିଥାଏ, ସୁନାର ଇଟାରେ ଘର ତିଆରି ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ସେଠାରେ ସୁନା-ରୁପାର ମୂଲ୍ୟ ନଥାଏ, ଏଠାରେ ଦେଖନ୍ତୁ ସବୁ ଜିନିଷର ଦାମ୍ କେତେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଟେ । ଏହି ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କ ନାମ ଦେବତା । ଏମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର ଅବଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାନ୍ତି ... ଆମେ ପାପୀ, ନୀଚ୍ଚ ଅଟୁ ଆମ ଭିତରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଛି ଯେ ଆମେ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ହିଁ ଦୈବୀଗୁଣ ଅଛି । ଏକଥା ତ ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝିଛନ୍ତି ମନ୍ଦିରକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଭାବୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଆମେମାନେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ଏହି ଦେବତାମାନେ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ଅଟନ୍ତି, ଆମେମାନେ ହେଉଛୁ ଆସୁରୀ ଗୁଣଧାରୀ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି ଯେ ଆମେ କେତେ ଅଜ୍ଞାନୀ ଥିଲୁ । ସେମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଗାୟନ କରୁଥିଲୁ ଆପଣ ସର୍ବ ଗୁଣରେ ସମ୍ପନ୍ନ ..., ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏମାନେ ଅତୀତରେ ଥିଲେ । ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦୈବୀ ଗୁଣ ଥିଲା, ସେଠାରେ ଅପାର ସୁଖ ମଧ୍ୟ ଥିଲା । ସେହିମାନେ ପୁଣି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଗଲେ । ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ୫ ବିକାର ପ୍ରବେଶ କରିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବିଚାର କରୁଛ, କେମିତି ଆମେ ଉପରୁ ଖସି ଖସି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ତଳେ ଆସି ପଡ଼ିଛୁ । ଭାରତବାସୀ କେତେ ସାହୁକାର ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖ କେତେ କରଜ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ସବୁ କଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ଏକଥା ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଋଷି-ମୁନିମାନେ ମଧ୍ୟ ନେତି ନେତି କହୁଥିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ଜାଣି ନାହୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ସେମାନେ ତ ସତ କହୁଥିଲେ । ସେମାନେ ନା ବାବାଙ୍କୁ ନା ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବଡ଼-ବଡ଼ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମହାତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ମହାନ ଆତ୍ମା ତ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏମାନେ ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲେ ତେବେ ଆଉ କିଏ କିପରି ଜାଣିବେ, ବାବା କେତେ ସହଜ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ

କେହି-କେହି ପିଲାମାନେ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । କେହି ଭଲ ଗୁଣ ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି ତେଣୁ ମିଠା ଲାଗନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେତେ ଯେତେ ସଦଗୁଣ ଦେଖାଯାଏ ସେତେ ମନ ଖୁସି ହୋଇଯାଏ, କେହି-କେହି ତ ବାବାଙ୍କର ନାମକୁ ବଦନାମ କରି ଦିଅନ୍ତି, ଏଠାରେ ତ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସଦଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି-ତିନି ଜଣଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟ ପିତା, ସତ୍ୟ ଶିକ୍ଷକ ଓ ସଦଗୁରୁଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରାଇବା ଦ୍ୱାରା ତିନିଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ମିଳିଥାଏ । କିନ୍ତୁ କେହି କେହି ପିଲାମାନଙ୍କଠାରେ କିଛି ବି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏମିତି ବି ନିଶ୍ଚୟ ଥିବେ । ମାୟା ମଧ୍ୟ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ, ଅଧାକଳ୍ପ ପାପ ଆତ୍ମା କରି ଦେଉଛି ବାବା ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା କରାଉଛନ୍ତି । ତାହା ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁଯାୟୀ ହେଉଛନ୍ତି । କରାଇଲାବାଲା ମଧ୍ୟ ଦୁଇ ଜଣ - ରାମ ଏବଂ ରାବଣ । ରାମଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଏ । ରାମ-ରାମ କହି ପୁଣି ପଛରେ ଶିବଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ନାମ ଜପୁଛନ୍ତି, ତୁମର ତ ଜପିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ପବିତ୍ର ଥିଲେ ନା - ଏମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ଯାହାକି ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି । ତାକୁ ସ୍ୱର୍ଗ-ନୂଆ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । ପୁଣି ଯେମିତି ପୁରୁଣା ଘର ଭାଙ୍ଗିବା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଏ, ଏହି ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ଅଟେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଲା କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ବୁଝିବା ପାଇଁ ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା, ଏସବୁ ନିଜେ ଧାରଣ କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଧାରଣା କରାଇବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ତ’ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଯିବେ ନାହିଁ, ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛ । ବାବା ଯେଉଁ ସେବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ସେହି ସେବା କରିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେମାନେ ହିଁ କେବଳ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା କରୁଛ । ତୁମର ନାମ ଉଚ୍ଚ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ତୁମ ମାତାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର କଳସ ଦେଇଛନ୍ତି, ଏମିତି ନୁହଁ କି ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ମିଳି ନଥାଏ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତ’ ମିଳିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ, ଆମେ କେତେ ସୁଖୀ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ଥିଲେ, ସେଠାରେ କେହି ଦୁଃଖୀ ନଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ ପୁଣି ଆମେ ସେହି ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି କଳିଯୁଗ ପୁରୁଣା - ପତିତ ଦୁନିଆ । ଏଠାରେ ବିଲକୁଲ୍ ଯେମିତି ମଇଁଷି ବୁଦ୍ଧି ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଭୁଲିବାର ଅଛି । ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସମସ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଛାଡ଼ି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଶରୀରରେ ଆତ୍ମା ନଥିଲେ ଶରୀର କିଛି ବି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସେହି ଶରୀର ପ୍ରତି କେତେ ମୋହ ରଖିଥା’ନ୍ତି, ଶରୀର ଜଳିଗଲା ପରେ ଆତ୍ମା ଯାଇ ଅଲଗା ଶରୀର ନେଇଥାଏ, ତଥାପି ବାରମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହାୟ ହାୟ କରି କାନ୍ଦିଥା’ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମମାନଙ୍କ ଆତ୍ମା ଶରୀର ଛାଡ଼ିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଉଚ୍ଚ ଘରେ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁସାରେ ଜନ୍ମ ନେବ । ଅଳ୍ପଜ୍ଞାନୀ ସାଧାରଣ କୁଳରେ ଜନ୍ମ ନେବ, ଉଚ୍ଚ ଜ୍ଞାନୀ ହେଲେ ଉଚ୍ଚ କୂଳରେ ଜନ୍ମ ନେବେ । ସେଠାରେ ସୁଖ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଥାଏ । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବାବା ଯାହା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ତାକୁ ଶୁଣି ନଶୁଣିଲା ପରି ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଗୁଣବାନ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦୂର କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବିକାରର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ କୌଣସି ବିକର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ । ସହନଶୀଳ ହେବାର ଅଛି । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅପବିତ୍ର (ବିକାରୀ) ଇଚ୍ଛା ରଖିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ମୁଁ ପଣିଆକୁ “ବାବା” ଶବ୍ଦରେ ସମାହିତ କରି ନିରନ୍ତର ଯୋଗୀ, ସହଜଯୋଗୀ ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରତି ନିଶ୍ୱାସରେ ସ୍ନେହ ରହିଛି, ପ୍ରତି ନିଶ୍ୱାସରେ ବାବା ବାବା ଶବ୍ଦ ବାହାରୁଛି ସେମାନଙ୍କୁ ଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁନାହିଁ । ଯୋଗୀ ଆତ୍ମାର ଚିହ୍ନ ହେଲା — ସେମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ କେବେହେଲେ ମୁଁ ଶବ୍ଦ ବାହାରି ପାରିବ ନାହିଁ । ସର୍ବଦା ବାବା ବାବା ଶବ୍ଦ ହିଁ ବାହାରିବ । ମୁଁ ପଣିଆ ବାବାଙ୍କ ଭିତରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଉ । ବାବା ଆମର ବ୍ୟାକବୋନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମେରୁଦଣ୍ଡ ଅଟନ୍ତି, ବାବା କରାଇଛନ୍ତି, ବାବା ସର୍ବଦା ସାଥୀରେ ଅଛନ୍ତି, ତୁମ ସାଥୀରେ ହିଁ ରହିବି, ଖାଇବି, ଚାଲିବି, ବୁଲିବି... ଏହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସଦାସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ରହିଥାଉ ତେବେ କୁହାଯିବ ସହଜଯୋଗୀ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ମୁଁ-ମୁଁ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟାରୂପୀ ବିଲେଇକୁ ଆବାହନ କରିବା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****